

Titel: Kapitel I.

Citation: "Kapitel I.", i *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1877*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r03-shoot-chptrd1e40292/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1877*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Doverbejelse, om den trufne Afgjørelse, hvad enten den angaar procesuelle Spørgsmaal eller Realitetsspørgsmaal, er stemmende med Lov og Ret, og 2) Andragende til den samme Ret om ny Forretagelse af Sagen, hvilket Retsmiddel er af en ganske anden Natur, da det ikke tilfigter at undergive den stedfundne Afgjørelse nogen Provelse eller Kritik og derfor heller ikke rettes til nogen overordnet Domstol, men kun tilfigter at skaffe Parterne Lejlighed til at bøde paa Fejl og Mangler ved deres Bevisførelse og øvrige Procedure.

Kapitel I.

I dette Kapitel omhandles under Tit. a Paaanke til Højesteret og under Tit. b Besværing til Højesteret. Begge disse Retsmidler ere, som ovenfor bemærket, væsentlig af samme Natur; Besværing er nemlig i Virkeligheden kun at opfatte som en fortere og simplere Paaankeform; de høre derfor nøje sammen. Men Paaanke er at anse som Hovedformen; derfor fremstilles Reglerne derom først, og bagefter følge de for Besværing ejendommelige Forordninger.

a. Paaanke til Højesteret.

I § 294 opstilles den Grundsætning, at kun Domme, hvormed Sagen endes i paa-gjældende Instans, ere Gjenstand for Appet, derved ikke Kjendelser, der affiges, eller Bestemmelser, der træffes under Behandlingen. Grundsaetningen er, at alle saadanne Afgjørelser, som falde i Lovets af Processen, først kunne paaankes i Forbindelse med Slutningsdommen, og dette gjælder ikke blot om de egentlige interlokutoriske Kjendelser, men ogsaa om saadanne Kjendelser, der i Virkeligheden ere partielle Domme, forsaavidt som de endelig i Realiteten afgjøre visse Punkter af Sagen. Undtagelse fra denne Grundsætning gjøres kun med Hensyn til de Tilfælde, hvor Besværing finder Anvendelse, jfr. særskilt § 320, ved hvilken nærmere Beskrivelse herom gives.

Som det vil sees, falde disse Grundsætninger entrent sammen med den gjældende Ret ifølge Art. 17de Maj 1690.

Rettsdekreter, hvormed Sagen sluttes for paa-gjældende Instanses Vedkommende, maa selvfølgelig kunne paaankes særskilt, og det, hvad enten de gaa ud paa Afslutning eller paa at paaafjende Sagen i Realiteten, thi her gives intet senere Tidspunkt, der kan være Tale om at afvente. Andetledes forholder det sig med Kjendelser, der affiges, eller Bestemmelser, der træffes under Sagens Gang. Hvad enten disse alene angaa Sagens Formalitet eller tillige vedrøre dens Realitet, bliver Behandlingen at fortsætte paa Grundlag af dem, og det vil efter dem følge en Slutningsdom. Forst i Forbindelse med denne, til hvilken de staa i Forhold som Forberedelser, kunne de paaankes, men Sagens Gang kan ikke standses eller afbrydes ved deres særskilte Indanbring.

I den nærgjældende Ret bliver der kun Tale om saadanne Incidentsafgjørelser med Hensyn til Sagens Formalitet, da der med Hensyn til Realitetsproceduren herfor den Grundsætning, at den ikke kan deles, jfr. Nellesmanns Procesmaade S. 115 ff.; efter Lovforslaget vil der derved ogsaa med Hensyn til Sagens Realitet regelmæssig forekomme Incidentsafgjørelser, der forberede den paa-følgende Procedure, og det vigtigste Exempel herpaa er navnlig Bevisførelsen efter § 179. Med Hensyn til disse Realitetsincidentsafgjørelser gjer Lovforslaget den samme Grundsætning gjældende som med Hensyn til Formalitetsafgjørelserne, nemlig at der ikke kan finde nogen særskilt Paaanke af dem Sted, men at de først kunne paaankes i Forbindelse med Slutningsdommen. Dette er ikke begrundet i, at de kunne forandres af Retten selv, naar denne senere under Proceduren maatte komme til Indsigt i, at de ere urigtige; thi den i Lovforslagets § 179 omhandlede Kjendelse med Hensyn til Beviset er ligesaa bindende og endelig for Retten og for Parterne som Formalitetsafgjørelserne. Naar Lovforslaget ubetviler særskilt Paaanke af Bevisførelsen, er dette derimod alene begrundet i Hensigtsmæssighedshensyn. Det er det saa, at naar den ifølge § 179 affigede Kjendelse maatte befindes urigtig, bliver der ved den paafølgende Behandling af Sagen spildt — hvilket naturligtvis i og for sig er